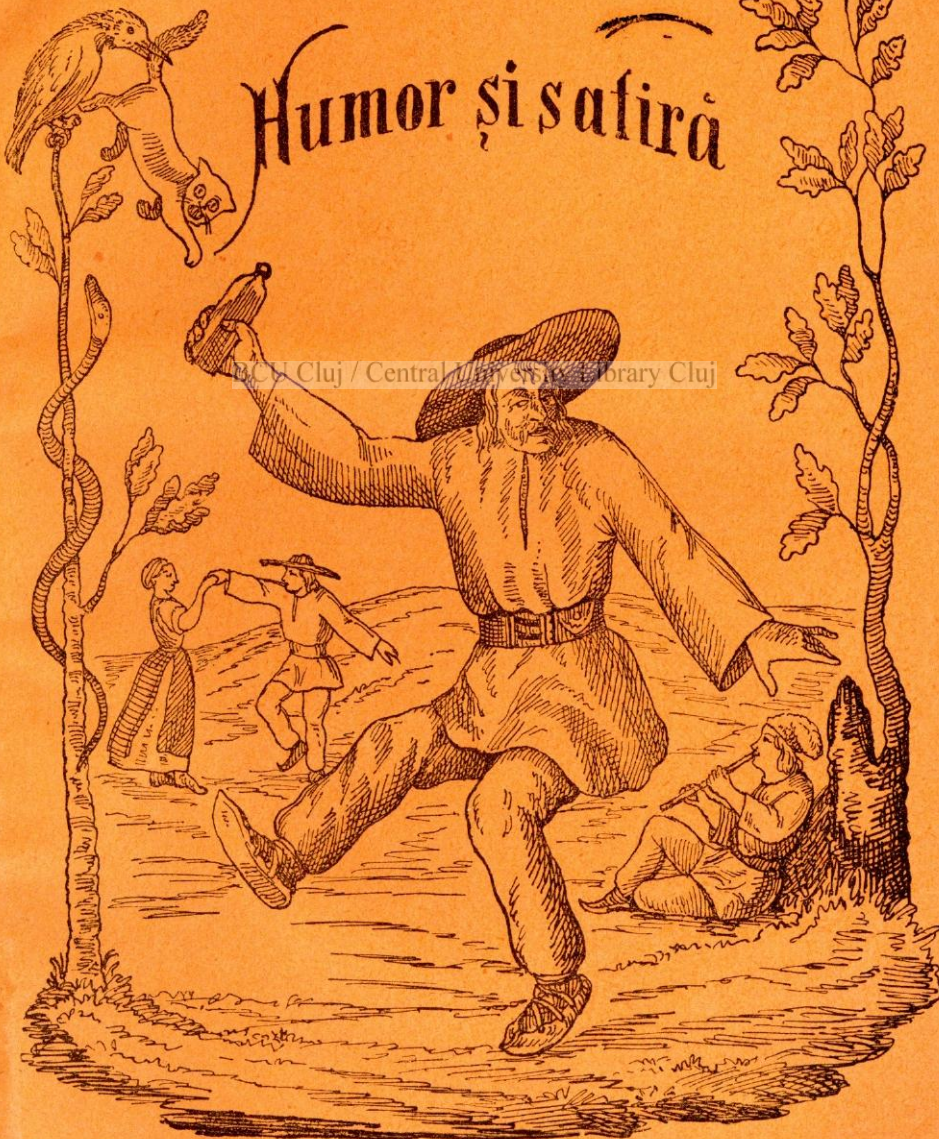

Licul

Humor și satiră

CC-0 Cluj / Central University Library Cluj

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiăcărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Fogarasy János.

Articolul publicat, sub acest titlu, în numărul trecut al foii noastre, nu intenționează neci un atac personal asupra domnului J. Fogarascher, consilier de finanțe, ci conține simplu un joc de cuvinte onomatopoeic.

Calicul.

Sërindare ieftine.

Sërindare trainice, cu două talpi, din pelea mântuirei, face, cu prețuri moderate:

I. Hansu
preot în Cacova.

Schimbare de locuință.

Nicolae Strâmbul, doctor în drepturi, aduce la cunoștința p. t. public, că 'și-a mutat cancelaria sa advocațială din strada belitorilor în strada argășitorilor Nr. 7.

București în Octobrie 1887.

Doine celebre.

Nu demult s'a întemplat
Că în Bocșa a răposat
Popa Botoș cel bătrân
Om onest și brav român.

Vlădicul cu grijă mare
A și pus spre administrare
Pre un popă din Jebel
Un negoț cam ușurel.

Dar' spre acést'a combinat
Vlădicul cel iubilat
Ca se aibă după plac
Nemoian un bun ortac.

Gleich und gleich, gesellt
sich gern
,Drăguță' was willst noch
mehr?

Nemoian și Velovan
Samână a fi d'un neam.

Ambii sunt de o stătură
De-o natură și figură
O părechiă așa lovită
Nu-i la soiul cel de vită.

Acești popi bine 'ntocmiți
D'un caracter și scrințiți
Făc serviți de maimuțoi
Mamelucului Petroi.

Unu-'n sat, altu-'n oraș
Duc un rol de vârbuncaș

După cum cântă Petroi
Szózat, csárdás și cimpoi.

Velovan în conferință
A fost pentru abstenență
A pledat se fim pasivi
Întru tóte neactivi.

Dar' cimpoiul lui Petroi
A stêrnit în amêndoi
Se sară, jóce cancan
Pentru Tisza și Vodian.

Nemoian în cercul Bocșa
Ca prim cortes al lui Tisza
S'a luptat cu zel nespus
Încât vestea i-sa dus.

Chiar ministrul președinte
A propus se-i facă cinste
Cu cruce să-'l decoreze
Vađa se-io nainteze.

Ce e drept el cruce are
Ca măgarul pre spinare
Dar' pre pept însē-i lipsește
Pentru ce cinstea nu-i crește.

Ori cum Tisza ar voi,
Cinstea lui a înmări
Și cu cruce-al decora
Tot desagii va porta.

Pentru-că chemarea lui
 E ca și-a măgarului
 Ce în lume altă n'are
 Decât sarcini pre spinare.

Velovan când și-a lăsat
 Parochia și-a plecat
 El s'a dus la Ciacova
 Ca prim corteș a lupta.

Pre Bocșeni i-a înșelat
 Când concediu și-a luat
 Resolut a ăis că el
 Va lucra ca în Jebel.

Nici un vot se nu se dea
 Lui Vodian în Ciacova
 Dară vai, mare mișel
 Cu tot neamul din Jebel.

Primul a fost Velovan
 Ce a dat vot lui Vodian
 După el deci s'a luat
 Tot poporul cel stricat.

Votisând cu energiă
 Pentru-o bute cu răchiă
 După ce votul or dat
 Or mâncat s'-or îmbetat.

Velovan plin de merite
 S'a re'ntors cu-a lui vite
 Tot sberând și chiotând
 Și din bute mereu bënd.

La Jebel când a ajuns
 O vorbire el a spus
 Prin care a mulțămit
 C'-alui sfat toți l'a primit.

Și cu mare bucuriă
 Se re'ntorce-'n parochiă
 La Bocșa unde speréză
 Că va crește a lui véză.

Trecënd timpul corteșiei
 Luptelor și a beției
 Velovan și Nemoian
 Căpăi lui Tisza și Vodian.

Îngâmfați că cinstealor
 Este mare la popor
 Și acéstă 'mprejurare
 Le deschide-o cale mare.

Încât domnii cei puternici
 Pentru dênșii ca popi vrednici
 Vor lucra la Vlădicie
 Protopopi și ei să fie.

Dar' ce proști ar puté fi
 Cari cu gândul s'-ar oprí
 Și ar crede că-acești popi
 Ar ajunge protopopi.

Ar fi óre blam mai mare
 Scandal făr' de asemănare?
 Când și-așa-i ticăloșiă
 Că-acești popi au parochiă.

Șcim bine ca Tisza ar vrea	La 'ncheere deci propun
Véda lor a rădica	Și Bocșenilor le spun
Că ast-fel onórea lor	Se caute c'-acest trifoi
Se fie mare-'n popor.	Din doi popi și un Petroi
Dar' noi fórte l'am roga	În holda lor se nu sporéscă
Sě poftéscă a mi lua	Nici se lase ca se créscă
Pe ambii se-i convertéscă	Ci se-'l lase părăsit
În legea cea calvinéscă.	Păn'-ce-ajunge mucedît.
Se le dea post de jândari	Și atunci ei vor vedea
Preste ciurde de măgari	Cumcă chiar și-'n érnă grea
Se scape bravii Bocșeni	Nu se póte-așia nutreț
Montaniști, Vasioveni.	Nici la vite s'-aibe preț.
De aste figuri pocite	Lăsați dar' se mucedéscă
Morcelite, fescelite	Pe gunoi se putredéscă
Ba cinstit lucru ar fi	Că astfel numele lor
Dacă Tisza i-ar scopí.	Sě se stingă la popor.
Ca în veci se nu mai fie	Ér' la fii ca următori
Neamul lor în preoție	Descendenți de trădători
Tisz' atunci s'-ar prémări	Le poftesc ca toți s'-ajungă
Bocșenii l'-ar prăznuí.	Boerași de-i făr' de pungă.

Cei dintâi la sat se fie
 Făr' opinci și pălărie
 Se ajungă păzitori
 La turme de rîmători.

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da!!

Marcule cu cap hain
Jocă că te fac calvin
Cum făcutu-s'au mereu
Doi români dela Gâlgău.

Hop, că-n vestitul Gâlgău,
Să calvinesc tot mereu
Bețivii și slugoi
Hop! pân nu te calvin!

Cel dintâi la cap scrintit
Ce'n Gâlgău s'a calvinit
E Alexandru Joan
Al doilea-i George Cohan.

Al treilea, ce se gândește
Că-i mai bine calvinește
E moșul Mihaiu Șuba
Ia-lu Mărcuț cu dumniata!

Ia-lu pe el cu pe cei doi
 Și'n ainte și-n apoi
 I-a-i de córne ca pe boi
 Și mi-i tunde ca pe oi.

Hop, lumea când i-a vedea
 Să ȃică: asta-i așea,
 Câți Români s'or calvini
 Toți ca ăștia vor pătri!

Hop, Marcule sprâncenat
 Jócă nișel in Bănat
 La notariul suspendat
 Și iscălit Bosics Gyula
 Care dă'n câni cu căciula.

El cât a notărășit
 Din glaje a tot tușit
 Și câinii i-a otrăvit
 Pre oameni i a calicit.

Dute, Mărcuț, dumniata,
 Dute la Mehadia
 Și acolo li afla
 Alătura cu crișma.

Ia-lu, mărcuț și mi-l întrebă:
 Nu putuși fi om de trébă?
 Cu sticluga, cu rachia,
 Ți-ai păpat notărășia!

ȃi nópte ai umblat tot beat,
 Alții-au muncit, tu-ai păpat;
 Acum jócă, fetul meu
 Beat de fόμε'n făgădău!

Hop, Mărcuțule hop, hop!
 Până'n Petriș nu sta în loc,
 Ca dascălul din Petriș
 Să iubește pe furis.

El Ciozescu se numește
 Și iubește de pêrlește
 Ducând misera-și simbrie
 La mândre, din familie.

Ia-lu, marcule, și mi-lu jócă
 Pân n'a avea nici o flocă
 Dór rușinea l'a cuprinde
 Și ibovnica și-a vinde.

Dacă nu și nu și nu,
 Ia-lu Mărcuțule și-lu du
 Sub plopuțul cel rotund
 În a Mureșului fund.

Marcule, voinic binac
 Dute nișel la Semlac
 În jurul Aradului,
 Mergi de jócă Bradului.

Hop, că Demetriu Brad
 Bea vinul nerumegat
 Și nu fuge de palincă
 Nici de ori care slujnică.

Trei lucruri iubește fôrte:
 Un câne, ce stă se-lu pôrte
 În sin chiar, și glăjile,
 Dar' mai mult slujnicile.

Ca un popă celibuș
 Are casă cu trei uși:
 Pe una întră și iasă
 Câte-o dragă jupânésă;
 Pe a dóua întră el
 Cu cânele după el,
 Pe a treia întră ferbliștii
 Strigând: părinte, vidiști?
 Mărcuț, ial, și mi-l rădică
 Ca vrea să fie vlădică,
 Redică-l dela pământ
 Și fă zup cu el în vânt!
 Apoi-i strigă popește
 Popă, se duculuește
 Să faci, câte faci mata?
 Bată-te cădelnița!
 Marcule, glavă păgână,
 Ia-i cădelnița din mână
 Și-n loc de cădelnița
 Dă-i frânghii de crătintă.
 Și-n loc de vanghelie
 Dă-i crăița roșie;
 Hop și țup printre țigani
 Pân' la popa din Jupani
 Din tractul Făgetului,
 C'ala-i popa smeului.
 Hop și țup cap de arici
 Că Nicolau Popovici
 Popa cel dela Jupani
 E țigan între țigani.

Esta decând s'a popit
 Freaz nu cred c'a prohodit
 Ba chiar fi la înviere
 Nu stă oblu pe picere.

Dară de bălăcării
 De tot soiul de proștii
 În Bănat nu sunt țigani
 Ca popa dela Jupani.

Ia-lu dar' Marcule de tot
 Și strigă la est nărod:
 Dă dómne la popa córne
 Să se bată de icóne.

Córne dacă nu i da,
 Fie dómne mila ta,
 Dar' atunci il fă măgar
 Să se bată de altar.

Ear' la pauéri¹⁾ dă-le dómne
 Câte dóuë ori trei córne
 Ca se alunge de aici
 Pe desfrânatul Popovici!

Mărcuțule, din Jupani,
 Dute-'n vecinii Susani
 La Atanasiu Glava
 Care și a pierdut glava.

El ca dascăl plin de slove
 Cu muierea-i nu stă-n vorbe
 Dar' apoi cu-a altora
 Stă până-i strică șcóla.

¹⁾ pauner = Bauer = țéran.

Scóte-l dar' dintre muieri,
 Batá-l sfintele vineri
 Și-l bagă cu capu-n scai
 Pân' a striga fu și vai!

Hop Marcule din pădure
 Să nu pățești ca și Cure
 Popa cel cu capul gol
 Dreptcredinciosul din Dol.

Vreți se știți cum a pățit?
 Bine! fu la corteșit
 Și anume în hinteu
 Ținând loc de viziteu.

Hop, Marcule nu te da,
 Dute și-n Bucovina,
 Te oprește-n Suceava
 Ș-acolo stă-i de-î juca!

Dar' jócă Marcule lin
 La părintele Galin
 Ce-i popa la Săn-Dumitru
 Mâncaior rușinea plitul.

De ani două-deci și doi
 Decând slujește la noi
 A beut multă palincă
 Dar' n'-a spus nici o predică.

Și tótă viața lui
 Închinat'-a spiritului
 Spiritului și vinului,
 Dup'-aceea somnului.

Fiind exarch cu brâu roș
 Și cu nărav de cocoš
 Îl veți pe la Dobrișca
 Când ii mai négră nóptea,

În Iunie s'-a ivit
 Și-n Suceava a venit
 Dela Lemberg un vlădic
 De ritul cel catolic.

Auđind popa Galin
 Că iesuiții au bun vin
 Îngenunchiatu-ia'n cale
 Cerșind binecuvântare.

Dar' vlădicul iesuit
 Ce-o gândit, ce n'-o gândit,
 Că n'-o dat popii Galin
 Nice vinars, necum vin!

Marcule nu fi tálhari
 Mergi de spune lui morari,
 Vlădicii din Cernăuț
 Pe-acest părinte prostuț.

Morari de nu la-nvêța
 Cum se pórtă popia
 Atunci dù-l încetinel
 Și fă zvîrr în Prut cu el.

Hop! că popi cum e Galin
 Cu gândul numai la vin
 Nu sunt vrednici de prescuri
 Buni sunt să facă linguri!

De aci Marcule te ia
 Și te du la Șaulia
 Și te 'nvêrte după dobă
 Că poți ajunge și popă.

Hop! că pe popa Niculae
 L'aflat cu slujnica-'n paie
 Și de-atunci i-au ȃis ,hinaus
 Oamenii, din Gotteshaus. *

Tu ai fi bun în locul lui
 Că ai cap ca un sêcuț,
 Dar' cu slujnicile-'n paie
 Nu-'mbla ca Pop Niculae!

De acolo la Lekința
 Mergi Marcule, dumniata,
 Și alege alt cantor
 Că Nașu-i prea beutor.

Hop Marcule în apoi
 Și te du pân' la Oroii
 Până la domnul Birëu
 Că-i supêrat forte rêu.

Hop, Mărcuțule buzat,
 Că Birëu s'-a supêrat
 Pe doi teologi din Blaj
 Ce-au vêdit mare curaj.

Spune-i lui Birëu așa:
 Om frumos și vită grasă
 Anevoie ții acasă:
 Omul frumos se deoche,
 Vita grasă se potópe.

Drept aceea: el îi vina,
 El îi vina și pricina
 C'a voit se țină-'n cășă
 O domnița cam frumósă.

Că i-au dus-'o altii dus
 Fie pe jos ori pe sus
 Ei nu pórtă nici o vină
 Singur dinsul e pricină

Hop, dar' mângăel nițel
 Șoptește-i tu frumușel:
 Nene nu te supêra,
 C'-o Xantippă-i mai afla!

Estras din epistola unui însurățal.

Amice!

Sibiuu, 23/12 1886.

Fata e frumósă, și 'mi place. Ceva bani încă se ȃice
 că are. Așa e?

Ce n'are, ar fi póte cultura de salon, și aici în Sibiuu
 se pune mare pond pe atare cultură.

Cu tóte estea eu ași fi gata s'o peșesc, pentru-că eu n'am salon, și me mulțămesc dacă-i fată cuminte.

De aceea

Sărbători fericite

N. N.

Răspunsul, care l'ar fi dat Calicul la epistola însurățulului.

Amicel

Acum ori neci odată! Cere fata, și, dacă merge după tine, poți fi sigur, că nu-i cuminte!

Al teu

Calicul.

Urzică Scandalografescu.

BCU Cluj / Cluj University Library Cluj

Deac a născut dualismul, dualismul a născut idea de stat maghiar, idea de stat maghiar a născut deficitul, acesta a crescut, ca iedul, care suge la două capre, și, cu totă

genialitatea financiară a lui Tisza, deja ne aflăm în presara nașterii bancrotului Ungariei: »Élyen Rothschild!«

Dar' ce ne pasă nouă de bancrot: Pereat Hungaria, fiat Hunfalvi! Până mai avem credit la Iczig Păduchiosenberg, »extra Hungariam non est vita«, ear' după secarea creditului, eo ispso ne vor vinde Ovreii, ca pe niște vite, minus offerenti!

Cine cunoște Budapeșta și satele învecinate, își perde toate iluziunile ideii de stat maghiar. În Budapeșta, idea de stat maghiar pute a usturoiu: Maghiarii's domni, și Ovreii stăpânii domnilor! Neamțul, care cunoște Budapeșta țice: Palestina ist ein Spitzbub gegen Budapest!

Eu, odinióră, aveam mare stimă de Maghiari, pentru-că-i consideram de elementul superior în țările coroanei Sf. Stefan. Ađi nu-i mai consider, pentru-că au încetat a mai fi de ceea ce-i consideram odinióră. Ađi românul e superior maghiariului, pentru-că românul, când i se suie păduchele flămând în frunte, cel puțin se rușinează, până-când maghiarul nu mai are rușine pentru atare blam!

Și eu mult me mir, cum Tisza, acest bărbat genial al Ungariei, nu vede lungul nasului Ovreilor din Ungaria, și crede, că regularea finanțelor Ungariei mai e posibilă. După mine, Ovreii au creat deficitul Ungariei, Ovreii-l susțin, îl cresc, și acestor buni patrioți de ađi, nu le pasă de »finis Hungariae«, dacă mâne pot fi buni dacoromaniști și poimâne mai buni panslaviști! Geschäft ist Geschäft, și mai bine ađi decât mâne!

De aceea, eu țin prorocia lui Tisza, că în anul Domnului 1891, Ungaria nu va mai avè deficit, de un făgădaș bun, bucurie prostului. Prorocia lui Tisza numai în acel cas se mai póte împlini, dacă toți Maghiarii, pe care ađi îi susține statul, cu prima Ianuarie 1888, vor renunță

la lef, și, urmând pe strămoșii lor, vor servi statului pentru onóre.

Cu urcarea dărilor pe vin, bere, zăhar și tăbac, până-î codubatura cu códá, și códa cu porc, Ungaria nu va scăpa de deficit, din contra, deficitul va fâta porcei.

E drept, că pământul Ungarici e deja atât de împovărat cu dări, încât nu mai suferă, și dacă s'-ar mai împovăra cu alte nóuë, s'-ar surpa, și, făcând o gaură prin globul pământului, Kulturegyletistii din Cluj, într-o nópte, când s'-ar culca mai liniștiți, s'-ar pomeni în America c'-un: „Palinkas jóregelt!“

Cu tóte estea, dacă finanțele Ungariei mi s'-sar fi încradințat mie spre administrare, eu neci-când n'-ași fi urcat darea pe vin, bere, zăhar și tutun. Eu, în loc de vin, ași fi aruncat darea de consum în spatele păduchelui, așanumit. Phyloxera, care dela dualism încóce, ne puștiește viile. Atari păduchi nu merită cruțare, afară de casul, dacă ne crută viile, si se apucă a mânca la Ovrei.

Berea, în Ungaria, încă nu se póte numéra între acei articuli de consum, cari mai pot suferi urcări de dare, pentru-că, sub regimul actual, maioritatea locuitorilor din Ungaria, nu mai are ce mânca, și prin urmare n'-are după ce bea.

Zăharul, din contra, ar trebui cu totul scutit de dare, și nu împovărat, pentru-că în Ungaria, unde aprópe tot al doilea om, ca se pótă trăi, aspirează la postul de executor de dare, ar trebui se mai avem ceva, cu ce se ne îndulcim viéta.

Tutunul încă e deja prea scump în Ungaria, încât pipașilor li se fac beșici pe buze, și le plesnește punga. De aceea, eu țin, că statul nostru ar câștiga mult mai mult, dacă ar pune dare pe cei-ce țin băgău, și cu deosebire pe cei-ce, în lipsa de tutun, își bagă pipa în posonar

sau în straiță, ear' țegea pipei o țin întorsă în gură, și pipă ți și nópte, fără ca se slobódă fum, și fără ca cei de sus să se pótă împertăși de aroma tutunurilor din Ungaria.

Care va se ȃică, Tisza 'și-a greșit cu desevîrșire proiectul seu finanțiar, prin care vrè se sterpească deficitul Ungariei.

Deficitul Ungariei, după mine, numai prin întroducerea dării de lux se póte nimici. Asta din motivul, pentrucă în Ungaria, ca nicăirea-n lume, se face mult, și mare lux.

În prima linie se face lux cu așanumiții „buni patrioți”, ce în sine tot nu's altceva, decât niște păduchi, carii, după ce se satură, ți se urcă în frunte, și te dau de rușine!

În a dóua linie fac kulturegyletištii un lux neesplicabil. Ce folos e într'o țară, ca Ungaria, de atâta cultură, unde nu'i untură, și carul statului cârțăie melodia lui: Ach du lieber Augustin, alles ist hin!

În a triia linie, și aici sùnt cei mai mulți, merită a plăti dări urcate cei-ce, sub regimul actual, își permit luxul, a ieși cu pèrul prin căciulă!

„Hic Rhodus, domine Tisza, hic salta,” sau pe românește: „Ursul flămând rabdă friptura cu sălată suptă din unghii.”

Stan Pătitul.

În copilăria mea, precând eu nu știam deosebî ziua de noapte, și vacile albe erau noaptea negre, trăe la noi în sat un om voinic și vestit, cu numele Niculae Leicu, care de bogat ce era, nu mai știu deosebî al meu d'-al teu, și cu deosebire îi plăcè se călărească pe caii altora, pânăcând aceștea-și perdeau urma.

Niculae Leicu era cel mai de omenie om în sat, pentru că nu-și făcè treabă cu judecători criminali, și popa nostru

la care se spovedea, p'atunci n'avea cai; n'avea deci nime de unde ști, că Niculae Leicu, în lipsa de cai proprii, călărește pe cai streini.

Odată se întâmplă, că pe Niculae Leicu îl prind tocma când, ca se nu-l ducă vîntul, ținè un cal între picióre, și-l duc la județul criminal.

— Adevărat e Leicule — îl întreabă judecătorul criminal — că tu ai furat un cal?

— Nu, domnule județ!

— Bine me, dar' păgubașul te-a prins călare pe calul lui!

— Așa-i domnule județ, dar' eu neci n'am furat calul, neci n'am voit se-l fur!

— Atunci pentru ce te-ai suit pe cal strein?

— Pentru-că bătea un vînt mare domnule județ, și eu, suindu-me călare pe cal, l'am prins între picióre, ca se nu me ia vîntul!

— Asta 'ți-o creadă cine vrè — ómeni de ómenie nu se suie pe cai streini, ca se nu-i ducă vîntul!

— Ba da domnule județ! — Eu unul sum sigur un om de ómenie, și, pe un vînt mare, ași fi în stare se me suiu chiar și pe calul dumnitale, numai se nu me ducă vîntul!

Audênd județul, care încă avea cai, desvinovățirea lui Leicu, a întors fóia legii criminale, și a đis: Bine Leicule, de astădată-ți cred, că n'ai furat calul, neci n'ai voit se îl furi, și te iert, dar' tu se te legi aici înaintea mea, că tu, cât vei trăi, nu vei mai fura. — Me leg domnule județ, și dacă vei afla, c'am furat un puiu de găină, se me pui în furci!

Nu trece mult timp, și pe Leicu, care furase un vițal, îl duc cu vițal cu tot înaintea județului criminal. Județul, constatând faptul, đice cătră Leicu: Nó Leicule, se fie voia ta, tu 'ți-ai făcut judecata đicênd, că dacă vei fura

un puiu de găină, a tale se fie furcile; deci de furci vei și avè parte!

Bine domnule județ, răspuse Leicu, arătând cu degetul la vițlul furat — da esta-î puiu de găină?! .

Cocóna Gurădulce.

Câț, că voi nu ve spèlați rufele cele murdare în tróca Tribunei!

În fine tot omul nespèlat are rufe negre, dar' în tróca Tribunei neci cocóna Sfecla nu 'și-a spèlat rufele cele negre. Nu, pentru-că nunumai rufele, dar' însuși sórele se înegrește uscând rufe spèlate în tróca Tribunei. Câț!

Nu înțeleg deci, cum damele române din Sibiiu au putut alerga cu rufele cele negre la tróca Tribunei, care numai la aparință conține apă curată, în faptă însă conține cea mai murdară smólă. Tribuna nu e altceva, decât o cofăriță, care se ceartă cu tótă lumea, pentru-că nu-și póte vinde marfa. Căț!

Eu înțeleg pe dómna Slavici, care, șilită de crisa șesă-săptemânală, a părăsit spinósa carieră didactică, și-î înțeleg și declarațiunea publicată în Tribuna. Nu înțeleg însă pe bărbatu-so, care în articolul din Tribuna „Crisa șcólei de fete din Sibiiu“, își dă însuși pălmi pedagogice, în credința, că lumea română e atât de próstă, încât primește tot ce ȃice el în bani buni. Slavici, care, odiniórá, ca dascál al șcólei de fete din Sibiiu, n'a știut vindeca o bólă, de care susține, că au suferit elevele sale, și aȃi, ca jurnalist, aruncă cauza bólei asupra mamelor, sémênă cu țiganul, care a băgat vină calului, pentru-că 'i-a murit de fóme înainte de ce a răsărit iarba. Sau, cu alte cuvinte: E curaj țigănesc a voi se curezi, ca ȃiarist, o bólă, pe care, ca medic, n'ai fost în stare a o cura. Căț!

De aceea eu privesc primul articol al Tribunei „Crisa șcólei de fete din Sibiiu“, subscris de Ioan Slavici, de o felonie pedagogică, ear' deslușirile și declarațiunile urmate aceluí articol o ceartă a inteliginței dela gura cortului. Căț!

Înțeleg concludul reuniunii femeilor române din Sibiiu, provocat de I. Slavici prin primul seu articol „Crisa șcólei de fete din Sibiiu“, și basat pe ȃisa scripturei: Ochiu pentru ochiu! Nu înțeleg însă declarațiunea dómnei Maria Crișian, prin care se încearcă a dovedí, că bărbatu-so nu-i sub pantof, și ei nu-i mai convine a juca rolul banului din dóuë pungi. Căț!

Nu-nțeleg neci notele diplomatice ale lui Eu-geniu Brote, prin care acest plugar se încearcă a secera miris-

tile pedagogice ale baronesei Elena Pop. — Baronesa Elena Pop, în totă viața ei, a cugetat mai mult la căsătorie, decât la pedagogie, și acum, prin dimissionarea din postul de directoare, își poate continua cel puțin cu tihnă meditațiunile sale asupra melodiei, după care se cântă Isaia tanțuește, și asupra greutăților începutului căsătoriei. Câț!

Asemenea nu-nțeleg deslușirile chiriadromice ale lui Dr. Barcean, prin care acest necunoscut geniu organizator îmblățește în aria Tribunei o claie de paie, pentru ca se afle grăuntele încrederei guvernantelor dela școla de fete din Sibiiu în închipuita sa autoritate pedagogică. Câț!

Mai puțin înțeleg articolul Tribunei, prin care Slavici, acest mesia al castraților spirituali dela institutul tipografic, face din propriul făt „Crisa școlii de fete din Sibiiu” capital național-politic, și spăriindu-se, ca calul, de vântul propriu, strigă, ca un fugărit de strechica strigoelor: Săriți într-ajutor, că partidul național-românesc e amenințat cu perirea. Nu-nțeleg, dîc, acest fariseism archipițigoico-tribunișt, întocma cum n'ași putea înțelege, când cineva ar aduce pe exguvernanta Minerva Brote în combinațiune cu chestiunea orientală, și s'-ar încerca se-mi dovedească, că această erudită pedagogă în limba franceză dela academia din Trainei, de aceea nu se mărită, pentru-că așteapta mai întâiu resolvarea chestiunii orientale. Câț!

Nu-nțeleg în fine, cum cocóna Sfecla n'a sărit tribuniștilor c-o declarațiune deslușitoare într-ajutor, și . . . tóc — tóc — tóc . . .

— Întră!

— Bunădimineața cocónă Gurădulce!

— Bună-ți fie venirea cocónă Sfeclo! — Dar' ce te aduce așa de dimineață la mine? — Cum vîd, tu neci nu te-ai peptenat ađi!

— Nu m'am peptenat, nu m'am spălat, și cu șignonul am plesnit pe bărbatu-mio preste fleură, de 'i-a pornit sângele pe nas!

— Și pentru ce?

— Cugetăți cocónă Gurădulce, ađi e ăia nașterii mele, și bărbatu-mio m'a cinstit c'o acțiune d'ale institutului tipografic!

— Ei, și tu cauți calul de cinste în gură? — Nu veđi, tu cum cresc acțiunile institutului tipografic dela învențiunea crisei școlei de fete din Sibiu?

— Mâncașiar acțiunile institutului tipografic împuțite — p'o acțiune d'acelea nu-ți poți cumpăra ađi un „coul de Paris“!

— Nu striga așa tare fă, că te aud creditorii acționarilor institutului tipografic, și pe Tri-buna nu mai dă nime un rea!

— Audă totă lumea! — Cunțan, cel puțin, nu se supără, pentru-că molite 'i-au mâncat bunda, ce 'și-a cumpărat dela marele Andreiu, și cu cele 3 acțiuni d'ale institutului tipografic, nu-și mai pôte cumpăra neci batăr o sarică!

— Ce-ı cu tine Sfeclo, de d'odată te-ai făcut anti-tribunistă, până-când eu, numai dăunăđi, nu vedeam în albumul teu, decât fotografii d'ale tribuniștilor, dela Slavici până la Pipărus-Petru, și pe pagina din urma un cățel?!!

— D'acum încolo nu-ı mai vedē tribuniști în albumul meu, se știu că remăiu numai cu cățelul!

— Și pentru-ce?

— Pentru-că tribuniștii-'s mai miserabi decât țiganiı! — Țiganiı 'și-au mâncat numai biserica, pânăcând tribuniștii, după ce 'și-au mâncat biserica, s'au apucat se-și mănca și școla!

— Căț!

Scântei și cenușă din filosofia doctorului Amnariu.

Visul, de regulă, trăiește în țara lui Pop János: Flămândul se mișcă-n codrii de pâne, mălaiul flămând visează vrăbii, și țiganul se satură-n vis de talmoș-balmoș! — Nu-i mirare așadară, dacă și eu am cetit în vis următorul articol al Tribunei:

Crisa scólei de fete din Sibiu.

Morbul de naștere, domnule Dr. Amnariu, al scólei de fete din Sibiu, nu e necidecum cuiul, cu care dumniata cređi a fi nimerit ciocanul moralității în cap. Isaia tăn-tuește, adeseori, și fără popă, și când unei învățătore i se surpră cuptorul misiunei civilisátore, neci unei móșe, conscie de chemarea sa, nu-i e conces a se împedeca de anachronisme. Asta 'țio spun domnule Dr. Amnariu, în tótă

sinceritatea, și cu risicul, că me vei considera de ceea-ce încă nime nu s'a încumes a me considera: De un om, care a mințit de prima dată. Dar' nu'mi pasă. Eu sum alfa și omega amicilor mei, cari m'au pus aici, ca se spun adevărul. Și eu numai adevărul voi profesa, până la sfârșitul veacurilor capitalului de acțiuni al institutului tipografie, ear' atunci tótă lumea română va fi convinsă despre adevărul scripturei, care ȕise: Sictir archipițigoilor, c'un picior în grindă, eu sar de unde am venit!

În ceea ce privește însă anachronismul în naștere al dăscăliței, care, între noi ȕis, se orientează după calendarul meu, îți spun: Cremenea nu sare departe de amnar, și iasca amorului nu se aprinde numai de scânteile tainei a șéselea!

N. N.*)

BCU Cluj / Central University Library Cluj

A v i s.

Numărul viitor al Calicului, **fără excepțiune**, nu se va mai espeda la adresa acelor p. t. Domni, cari, **primind provocări speciale**, nu ne vor plăti abonamentul restant, sau nu vor cere respiriu.

Administrațiunea Calicului.

*) Articolul era subscris — de cine? — nu'mi mai aduc aminte.

Nimica multiplicată.

Țăranul: Cât costă?

Cârciumarul: 10 cruceri!

Țăranul: Asta-î mult pentru o înghițitură de bere!

Cârciumarul: Ce's 10 cruceri? — o nimică tótă!

Țăranul: Ei, dar' de 10-ori nimica, face 1 fl.!

Dorința cea din urmă.

— Eu ear' viu, pentru-că e datorința mea, se te mai întreb odată, înainte de ce te duc la furci, — ce dorință, ce poftă, vrei se ți se îplinească?

— Ști ce domnule părinte? — Las se te spîndure pe dumnia-ta în locul mea!

O frașă ilustrată.

Căpitanul 'și-a aruncat mândru capul în sus, și călca,
cu pași eroici, pe calea victoriei!

Nou, abonamânt,

cu vechiul preț, deschidem la Calicul anului 1888. Cine are poftă de rîs și 3 fl. în pozonar, ție-și pofta, trimite-ne cei 3 fl. și noi garantăm un rîs cu hohot în prima fie-cărei luni.

„ Dascălii românești, fără deosebire de răbdări confesionale, și alți calici, primesc Calicul cu prețuri reduse, dacă, pentru atare favor, se adresează la redacțiunea noastră.

Cine n'are 5 cr. ca se ne pótă trimite abonamântul cu asemnat postal prin postă, ni-l póte aduce și în persónă, călătorind prelângă calea ferată pe jos până la Sibiu, la :

Administrațiunea Calicului.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Spre orientare!

La îndrumarea redacțiunei nóstre, numărul present a Calicului, nu s'a expedit acelor p. t. Domni, cari, la provocarea nóstră specială, nu neau plătit abonamântul restant, neci n'au cerut respiriu. Expedarea se va continua numai după solvirea restanțelor, ear' cu cei-ce până-'n 1. Ianuariu 1888, nu ne vor trimite competența, ne vom trage noi socoteala. — Și brânza Calicului se împute între frați!

Administrațiunea Calicului.